

Lajtos Nóra

téli esőben

a befagyott tócsákban szétgurultak a csillagok,
a telihold megvilágította az utcát, amerre utam vitt;
nagy buborékokban esett a téli eső, beázott tőle a
kék bokacsizmám.

vizes zoknival tértem haza, miközben mindvégig
arra gondoltam, hogyan mossa el a téli eső a járdán
cipelt sorsokat, a hajléktalanok *édes otthon*-álmait;
fájtak a szép nagy

szilvaszemű cseppek, melyeket nappal az arcomba
csapott a szél, de én mentem, csak mentem, mígnem
féltem: az ázott agyagföld sárrá összegyűlt göröngyeibe
el ne merüljek

a vidéki temetőben nagyapám sírhantja mellett.
szép dolog az elmúlás: kisimulnak a ráncok a homlokon,
összekulcsolt kezek nyugalma a mellkason, s amint megpihen a
szívben a sajnás,

úgy röppenek szét a tócsákban rekedt csillagok újból,
s én az ázott, jászolmeleg szalmaszálakat fésülöm össze;
jégvirágok olvadnak szét szirmaikra, miközben cseperészget a
téli eső. épp

szenteste van. Mária arca holdkráter lesz a vajúdástól.
majd egyszerre fénylenek homlokán az anyai gyönyör
cseppei, s reményt hoz a világba a világ világossága: az
ölbeli Kisded.

LAJTOS NÓRA (1977) Debrecenben élő irodalomtörténész, tanár, költő, író, kritikus, szerkesztő.
Utóbbi kötete: *A tölcsérszékely éneke* (istenes versek, 2021).